Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 45 (985) ★ miercuri 11 noiembrie 1964 ★ 8 pag. 30 bani

START ÎN... LANȚ

Spre marginea orașului, în apropierea gării se află o școală, deși construită cu mulți ani în urmă, frumoasă și curată. Aici, la Școala generală de 8 ani nr. 5 învață copiii botoșănenilor, dar și cei din comunele apropiate, care sînt de fapt aproape una cu orașul. Cînd am intrat pe poarta școlii, cîțiva băieți mai voinici săpau, cerneau și nivelau nisip. Cu alte cuvinte, pregăteau groapa de sărituri în lungime. „Aici se face sport", mi-am spus. Stînd de vorbă cu pionieri am aflat multe alte lucruri interesante. De exemplu, despre „Ștartul în... lanț" — o inițiativă a pionierilor din clasa a V-a.

În clasa lor, într-o zi, au întîrziat cîțiva elevi. „S-a întîmplat" și-au spus colegii. Întîmplarea însă s-a repetat, ba unii au început și să absenteze. Atunci s-a discutat cu fiecare în parte.

— Ne-a stat ceasul...

— Am pierdut cursa...

— E departe...

Dar în același timp mulți elevi ce veneau din Cătămărăști sau Manolești, nici nu absentau, nici nu întîrziau. De ce?

Întrebarea, ca și răspunsul l-a aflat într-o dimineață, nu demult, Cozma Ion. Îi veni o idee năstrușnică (tot era prea devreme). Să bată la toate porțile unde avea colegi. Și începu cu prima. Pionierul Onofrei Viorel tocmai își luase ghiozdanul în spate și ieșea pe ușă.

— Bun, îi spuse Ion, hai mai departe. Și-i povesti planul său.

Cînd să treacă după colț, Havîrneanu Mircea ieșise de acum în curte. Vecină cu el era Atodiresei Virginia. I-au bătut în poartă, dar n-au primit răspuns — așa că au intrat. Virginia, cu mîncarea în gură, îndesa grăbită cărțile în ghiozdan. De cu seară uitase de această treabă.

Au pornit mai departe la drum. Frații Andrușca nu erau de găsit. Credeți cumva că plecaseră mai înainte? Nicidecum. Ei considerau că e suficient să știi... să te iscălești. Au lipsit o zi, două, trei... Tovarășii profesori, colegii nu i-au lăsat. Acum sînt și ei alături de toți copiii, la școală.

★

Ideea lui Ion a devenit faptă. Și asta zi de zi. Pionierul care stă în capul satului pornește spre școală.

— Hai, strigă din drum fără să se oprească.

În același moment „concurentul" îl urmează.

„Ne-a stat ceasul...", „Am pierdut cursa", „E departe"... Aceste răspunsuri au dispărut de mult. La ora opt, înainte de intrarea tovarășilor profesori, în clasa a V-a sînt prezenți toți elevii. Ștartul în... lanț a dat rezultate.

CRISTINA ANDREI

Drum bun, Sorina!

Adunare pentru alegerea președintelui unității. Se citesc însemnări din jurnalul unității.

Gabor Sorina, pionieră în clasa a VI-a C, ascultă cu atenție și ochii ei capătă uneori nuanțe de duioșie, alteori de veselie. Carnavalul de anul trecut. „Eu eram costumată în zînă" — se gîndește Sorina. Ce rîs, ce cîntece, ce veselie... Și detașamentul ei a participat. Cu ce? A, da! Cu numere din programul artistic. Ochii Sorinei capătă o expresie gravă. Se amintește acum despre inițiativa: „Nici un pionier corigent sau repetent în unitate". A fost greu. Și în detașamentul ei lupta a fost aprigă. Au fost „cazuri" care au cerut multă stăruință. Dar detașamentul și-a îndeplinit angajamentul... Nu numai detașamentul, ci întreaga unitate. Au putut raporta cu mîndrie la sfîrșitul anului: „În unitatea noastră nu avem nici un pionier corigent sau repetent". Excursiile... Iată un capitol deosebit de plăcut... Itinerarul: Tîrgoviște — Cîmpina — Doftana — Ploiești — București... Sau vizita la Hidrocentrala „16 Februarie" de pe Argeș. Minunate locuri! Barajul înalt de 30 de metri... Și, în contrast, ruinele cetății lui Vlad Țepeș. Excursia fusese organizată în cinstea echipei de dansuri și a brigăzii artistice cu prilejul concursului cultural artistic pe oraș, unde obținuseră locul I.

Dar acum, evocările consemnate în jurnal s-au sfîrșit. S-au sfîrșit și discuțiile. Tovarășa instructoare superioară invită adunarea să facă propuneri pentru noua președintă. S-a ridicat Ionescu Mariana, președintă de detașament aleasă nu demult.

— O propun pe Gabor Sorina, din clasa a VI-a C — rostește Mariana hotărîtă.

Sorina tresare. Toate privirile s-au îndreptat către ea. „De ce eu?" se întreabă Sorina emoționată.

— Cu Sorina ne putem mîndri. Din clasa I-a și pînă acum, Sorina n-a avut nici o medie 9. Numai 10.

— Este o pionieră cu multă inițiativă. Detașamentul nostru a avut o activitate frumoasă datorită ei.

— Să nu uităm că Sorina are o experiență îndelungată. În clasa a III-a a fost președintă de grupă, iar în clasa a IV-a și a V-a, președintă de detașament.

— Sorina este o bună sportivă — declară un amator de sport. Face parte din echipa de gimnastică a școlii și participă la finalele cupei „30 Decembrie"... Se va prezenta individual la „sol" „liber alese", bîrnă și capră. (Precizările stîrnesc zîmbete, dar în sinea lor sînt mîndri de Sorina).

„Mă cunosc toți! se gîndește Sorina emoționată. Ce bine mă cunosc!"

Sorina a fost aleasă. Toți o felicită. Tovarășa Margareta Ștefănescu, instructoarea superioară, îi strînge mîna și-i șoptește: „Felicitări, Sorina! Ai să te descurci, nu-i așa?"...

— Da. Am ascultat ce s-a citit în adunare — răspunde Sorina. La anul vreau ca amintirile din jurnal să fie tot atît de frumoase!

A. WEISS

Pionierul Frăncău George, Școala generală de 8 ani nr. 173, București. După ce și-a terminat lecțiile privește cu grijă orarul, își aranjează cărțile și caietele în ghiozdan. Să fie gata cînd pleacă la școală! La... fără zece, alături de ceilalți colegi, intră pe poarta școlii. Timpul bine împărțit e prieten bun al școlarilor.

Foto: GR. PREPELIȚA

VORBESC EU, GAZETA DE PERETE:

Sînt o veche prietenă a voastră. Am locul meu în fiecare școală și adesea, în recreații, copiii mă înconjoară fie cu curiozitate, fie cu admirație — și aproape de fiecare dată cu interes. De ce „aproape"? Pentru că nu întotdeauna reușesc să le comunic ceva demn de luat în seamă. Asta nu-i vina mea, ci a elevilor care mă redactează, după cum, atunci cînd sînt frumoasă, meritul nu e al meu, ci al lor. Ei bine, pînă acum ei au scris despre o mulțime de teme. De astădată, îmi iau permisiunea ca eu, gazeta de perete, să scriu despre... cei care mă redactează!

Rubrica... sportivă

Să ne înțelegem din capul locului. Nu-i vorba propriu-zis de sport. De handbal sau fotbal; de volei sau șah. Fuga de... sarcini, săriturile nedorite peste... activitățile pionierilor de la Școala generală de 8 ani Radna — raion Lipova — sînt, trebuie să recunoașteți, tot un fel de „sport".

In școala aceasta se află două gazete de perete, dintre care una satirică. Din păcate însă, nu face treabă nici una, nici cealaltă. Articolele vechi, lipsite de conținut, fără nici un desen. Pusă undeva pe culoar, la ieșirea din școală, pionierii trec pe lîngă gazeta de perete, fără ca măcar, curioși, să se uite ce scrie. De aceea — îmi explic eu — avea, pe bună dreptate, un aer trist și melancolic. Dar copiii? Ce să găsească interesant în graba cu care sînt scrise articolele, în lipsa faptelor concrete! (colectiv de redacție: Toda Lucia, Doagă Sergiu și Petcu Lucian). Alături de ea, sora de suferință, tot neglijentă și, bineînțeles, tot tristă, gazeta satirică „Ariciul". Două articole intitulate foarte „deosebit". „Elevi indisciplinați în clasa a VIII-a A" și... „Elevi indisciplinați în clasa a VI-a B". Ceea ce conțineau aceste articole erau de fapt două liste de copii „răi" și „neascultători" care deranjează cele două clase. Colectiv redacțional: Dăianu Marinel, Doagă Silvia și Vang Filip. De ce nu spun aceste articole ce-au făcut pionierii acestor două clase pentru îndreptarea... „răilor"?

Probabil o explicație o conține și faptul că acest colectiv redacțional lucrează fără corespondenți. Cîți dintre copiii care trec zoriți pe lîngă gazetă, nu pot deveni, datorită unei munci mai serioase a colectivului gazetei, buni corespondenți, buni caricaturiști!

Rubrica... științifică

Firește, o asemenea rubrică poate că nu există în toate gazetele voastre de perete. Eu am numit-o însă științifică pentru că, oprindu-mă la camera pionierilor de la Școala generală de 8 ani nr. 1 din Arad, am putut să compar munca redactorilor gazetei de perete cu o activitate științifică. De ce? Pentru că acest colectiv redacțional nu întocmește nici un număr la întîmplare.

Ei sînt totdeauna atenți ca fiecare număr să aibă în centrul atenției o problemă care să-i intereseze pe toți pionierii. Cînd i-am găsit discutînd, stabileau tocmai tema următorului număr al gazetei de perete: „Cinstea de-a purta cravata roșie". De la ei am aflat că Didirescu Florin din clasa a VIII-a e un băiat foarte harnic, plin de inițiativă. A făcut parte de multe ori din activul pionieresc, cunoaște felul de a fi al fiecăruia. El și povestește foarte frumos, de aceea Enescu Mirela, redactor-responsabil al gazetei de perete s-a gîndit ca articolul principal din acest număr să-l scrie Florin. Dimpotrivă, la Muntelec Tatiana din clasa a IV-a C nu s-au gîndit s-o solicite pentru că Tatiana nu prea poartă cravata roșie, pe motiv că „e la spălat". I-au cerut însă lui Budiu Romică, desenator în același colectiv, să-i facă o caricatură.

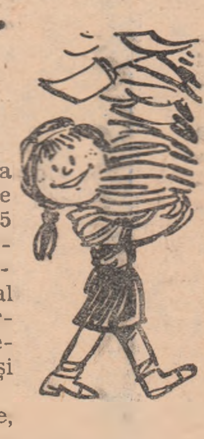
Membrii colectivului de redacție citesc toate articolele în colectiv și tot împreună hotărăsc care să apară! In perioada alegerilor au apărut la gazetă prezentări ale noilor președinți.

Gazeta lor apare la timp, cu articole bine scrise, concrete. Cum reușesc să nu întîrzie? Colectivul redacțional a avut grijă să-și formeze o rețea de corespondenți în toate clasele.

De aceea zic că munca lor este... științifică!

Rubrica... știri

Știați că la instruirea activului pionieresc de la Școala medie nr. 5 din Timișoara participă, totdeauna, și colectivul de redacție al gazetei de perete format din: Teicu Cornelia, Magearu Adriana și Iacob Ana?

Datorită, între altele, și acestui fapt, colectivul redacțional este bine informat cu toate acțiunile unității. El știe totdeauna care sînt problemele cele mai importante ale unității într-o anumită perioadă. De aceea și gazeta lor este mereu în actualitate.

Rubrica plastică

Am aflat că în Școala medie nr. 7 din Timișoara, satira, caricatura au devenit o tradiție. La camera pionierilor sînt adunate într-un album caricaturi de anul trecut, de acum doi ani și chiar de acum trei ani.

Prin caricaturi — trebuie să știți — gazeta devine, atunci cînd ele sînt făcute bine, un mijloc operativ de îndreptare a lipsurilor. Eram curioasă să-i cunosc pe caricaturiști, pe umoriștii colectivului redacțional. Pe Teacoiu Simion și Țalic Fredy — doi dintre „temuții" satirici ai gazetei i-am găsit exercitîndu-și sarcina: puneau o nouă caricatură la gazeta de perete.

— Nouă? Nu-i nouă! Pe Mrejeru Gheorghe și Paul Ion din clasa noastră, a VIII-a F, care fug de la ore pentru a se duce la cinematograf i-am mai criticat într-o caricatură care însă... a dispărut în chip „misterios", adică luată chiar de ei, mi-a spus Teacoiu Simion.

— Așadar, ascuțișul peniței voastre a usturat puternic din moment ce „eroii" n-au putut s-o suporte.

— Da, așa se pare. Noi însă sintem consecvenți și n-o să-i lăsăm pînă nu se îndreaptă!

Rubrica veselă (și nu prea...)

In holul Școlii de 8 ani nr. 13 Grădiște-Arad. Pe peretele din fața clasei a IV-a A se află gazeta de perete. Margine din lemn roșu. Are și un nume: „Cravata roșie". Ba, chiar și un desen: chipul unui pionier care se uită țintă, undeva, nu se știe unde.

Eu: *(cu voce tare). E toamnă iar și bate vîntul, frunzele cad, umplînd pămîntul.*

Gazeta de perete: *Ei, tu de colo! De ce ești tristă!*

Eu: *Eh! Gazetuțo dragă... A mai venit o toamnă. Copiii au mai crescut cu încă un an...*

Gazeta de perete: *Da! Tu ai dreptate. Copiii cresc în fiecare an. Dar mie, drept să-ți spun, asta nu-mi folosește. Te uiți la mine? Te rog, uită-te în ochii mei.*

Eu: *Eu m-aș uita... Dar nu prea ajung. Ești atît de sus urcată. De ce te-au urcat așa sus? Copiii cei mici te pot citi?*

Gazeta de perete: *Aș! Cum să mă citească! Și, chiar dacă să zicem, ar reuși, știu eu, aducîndu-și de acasă un scăunel, zău, ți-o spun eu, nu prea au ce citi. Uite de pildă acum. Un articol general, în care pe o foaie întreagă de caiet un coleg ne dă sfaturi că trebuie să devenim silitori. Despre cum să facem acest lucru însă nici un cuvînt! Și cînd te gîndești că în clasa a VII-a este un pionier care-și modifică regulat notele în carnet. Nu spune un cuvînt despre Ciobanu Bebe din clasa a IV-a C, care acum stă singur în ultima bancă, pentru ca să nu mai aibă cu cine vorbi. De ce? Pentru că aici, colectivul de redacție nu cunoaște ce se întîmplă prin clase! Or, se știe, o primă datorie a unui redactor, (fie chiar și de la gazeta de perete) cere să fie documentat!*

PAGINA REDACTATĂ DE E. SKIBINSKI
DESENE PUIU MANU

CUM NE COMPORTĂM:

scara 1

De Mircea Sintimbreanu

Omul ale cărui gînduri doresc să le comentez nu şi le-a aşternut niciodată pe hîrtie. Dacă ar fi făcut-o însă, corespondenţa sa ar fi cerut ca leit-motiv (şi poate ca titlu), aceste cuvinte: „Oare ei nu se gîndesc?“ Monologul lui era, frază de frază, punctat de această întrebare. Ghiceai în cuvintele ei consternare, indignare şi mai ales uimirea. Omul — în vîrstă, trecut prin multe — nu putea, pur şi simplu, pricepe, era uluit, şi întrebarea lui, mereu aceeaşi, era expresia acestei stupefacţii. Adică, îşi frămînta el mintea, din două una: sau acei copii nu se gîndesc la ceea ce fac şi atunci e grav, sau dimpotrivă, se gîndesc şi atunci e şi mai grav...

Ei bine, daţi-mi voie, stimate interlocutor, să descurc eu lucrurile. Cunosc bine pe acei copii: şi pe George, şi pe Ionică, şi pe Ricu, şi pe Marica, sora lui, cunosc pe Fane şi pe Ginica, îi cunosc pe toţi copiii de la scara 1... Şi pentru că atunci nu v-am întrerupt monologul, voi răspunde acum şi aici.

Va să zică, spuneaţi dv., că seri de-a rîndul cei amintiţi au jucat rugbi — un fel de rugbi — între blocuri, pe iarba de abia semănată. Şi au distrus-o. Şi întrebaţi: „Oare ei nu se gîndeau?...“ Da, desigur că da, categoric! Se gîndeau. Dar la altceva. De pildă, că n-au trudit ei la amenajarea spaţiilor verzi, că e foarte plăcut să plachezi cu nasul în crizanteme, că e grozav să ai un stadion chiar sub fereastră... Vedeţi? Atîtea gînduri! În definitiv, ce putem cere unor copilaşi între 12 şi 15 ani? să se gîndească chiar la toate? La absolut toate? Nu sînt doctori în filozofie...

Spuneaţi apoi că pereţii scării sînt plini de zgirieturi, desene, inscripţii, semnături. O scară proaspăt zugrăvită. Scara pe care locuiesc ei, ai lor... Şi întrebaţi: „Nici la asta nu s-au gîndit?“ Bine, dar dv. nu-i înţelegeţi de loc. Ce? E uşor, credeţi, cu nişte cuie să faci decoraţia murală pe 4 etaje? Cunoaşteţi vreun artist plastic profesionist să folosească această tehnică? Şi ei sînt doar amatori... Şi această operă s-o lase anonimă? Să n-o semneze? Haida de...

Mai spuneţi că fac zgomot, (se ţipă de la un etaj la altul) că deranjează pe cei care vor să se odihnească şi chipul dv. exprimă uimirea: „Oare ei nu se gîndesc?“ Cum de nu? S-au gîndit, au doar o minte ageră. Şi s-au gîndit aşa: „De ce să urcăm 2—3—4 etaje, ca să ne spunem un fleac? Apoi, prin ţipete primim răspunsul pe loc. Unde mai socotiţi că dacă sunăm la uşă poate ieşi altcineva. Tatăl, de exemplu“.

Mă întrebaţi: „Cînd se dau de-a huţa pe uşa de la intrare, la ce se gîndesc aceşti vlăjgani?“ Vă răspund tot eu: la multe! Să nu fie surprinşi, să nu se taie în cioburile geamului, să nu le ia cineva locul... Da, se gîndesc la multe. V-aţi convins şi dv. I-aţi spus unuia:

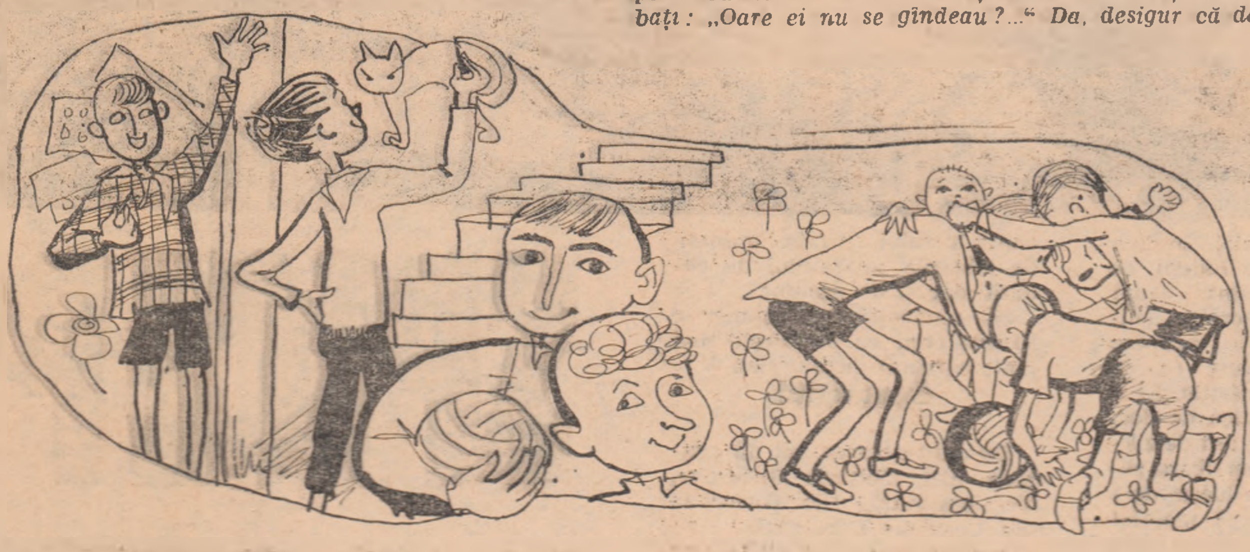
— Bine, mă băiatule, nu vezi că ai deşelat uşa? Că de abia se mai ţine în ţîţîni?

Răspunsul lui v-a dovedit din plin că el s-a gîndit la un aspect care chiar dv. — om în vîrstă, trecut prin multe — v-a scăpat.

— Şi ce? E în termenul de garanţie!

Spuneţi sincer: dv. v-ar fi trecut cumva prin minte un asemenea răspuns? Vedeţi?

Tocmai de aceea, eu propun să-i felicităm. Ce mai calea-valea? Merită. Notaţi adresa: Bucureşti, strada Sergent Niţu Vasile, Blocul 1, scara 1... Nu uitaţi: Scara 1. Pentru că la scara 2 degeaba trimiteţi felicitări. Sînt şi acolo copii, dar ei gîndesc obişnuit, pionereşte. Nimic deosebit... Înţelegeţi?

Desen: A. MIHAILESCU

ATENŢIUNE, DECOLĂM!

32 viitori... „cosmonauţi“. Au citit în ziare, în reviste, au decupat fotografiile tuturor cosmonauţilor şi le păstrează fiecare în taină. Ar vrea să fie asemenea lor şi de aceea se pregătesc cu entuziasm. Nava lor cosmică, oricît ar părea de ciudat, e închisă între patru pereţi. Faptul însă nu împiedică pe temerarii cosmonauţi să-şi ia zborul. Unii în calitate de cosmonauţi piloţi, alţii cosmonauţi medici, biologi, geologi sau chiar actori. Nava cosmică e intitulată simplu şi frumos: clasă fruntaşă. Dacă vreţi o adresă mai precisă, atunci notaţi: clasa a VIII-a B, Şcoala generală de 8 ani nr. 2 Suceava. Cosmonauţii sînt în stadiu de pregătire.

— Cine va porni în primul grup?

— Toţi! răspund într-un glas.

Da, nava lor cosmică va avea la bord 32 de băieţi şi fete. Cum vor reuşi? Simplu, după părerea „cosmonautei“ Macoveciuc Angela. „În timpul zborului trebuie să dai dovadă de perseverenţă, fermitate, o bună pregătire fizică şi psihică“. Ce fac pentru aceasta? Să asistăm la cîteva ore de curs.

E ora de fizică. Răspunde pioniera Balan Carmen despre energia şi puterea electrică. E o treaptă în cunoştinţele sale, în drumul spre... cosmonautică. Vorbeşte clar, arată, demonstrează. Aceasta pentru că acasă a citit notiţele de la ora trecută, a citit cu atenţie lecţia din manual, şi-a făcut o mică schemă şi, mintal, un scurt rezumat. Tovarăşul profesor e mulţumit. În catalog a mai apărut un zece. Carmen, ca de altfel fiecare elev, îşi are un program bine chibzuit. Ore pentru lecţiile la zi, pentru recapitularea materiei din anii trecuţi.

Pregătirea continuă. Tovarăşa profesoară de chimie explică o lecţie nouă despre carbon şi compuşii lui. Utemista Amariei Sonia e numai ochi şi urechi, notează ideile principale în caietul de notiţe (are cîte unul pentru fiecare materie). La sfîrşit pune o întrebare. Vrea să ştie amănunte. O pasionează chimia. La fel şi fizica, şi matematica, şi... toate celelalte, căci la toate are numai note de zece. Şi Goraş Maria se pregăteşte. Învaţă la fel de bine la toate

materiile şi notele de 9 şi 10 o înconjoară.

În Cosmos e nevoie şi de o pictoriţă. „Să pictezi calea lactee!“...

Poeta, Ivancu Eugenia se va afla şi ea în navă. Şi Todirică Dorel, şi Tudor Elena, şi Filipache Octavian, şi mulţi alţii.

Ce-i drept, mai sînt şi din cei care sînt gata să cadă peste bord

— Îi ajutăm să-şi asigure curea de protecţie, sugerează altcineva.

Se referea, bineînţeles, la cunoştinţe temeinice. Avînd în vedere atmosfera de studiu, disciplina, seriozitatea dovedită în prima lună de şcoală, cu siguranţă că şi Marovet Georgeta, Goldemberg Beti, Dumitriu Viorel vor fi alături de ceilalţi.

Sîntem pe cosmodrom. „Cosmonauţii“ din clasa a VIII-a se pregătesc continuu, în clasă, acasă, la bibliotecă, la Casa pionierilor. Iar noi le dorim... succes!

GETA COSTIN

Toamna se numără... notele. Cele de 9 şi 10 încep cu studiul individual. Pionierul Vişan Radu din clasa a VI-a A de la Şcoala generală de 8 ani nr. 8 din Piteşti nu uită de aceasta.

Cu cîteva zile înainte de teză el se mai întîlneşte cu cîţiva colegi şi recapitulează.

Mai sînt şi unele neclarităţi. Atunci se adresează tovarăşilor profesori de specialitate. La ora de consultaţii ele se rezolvă şi... teza poate să înceapă.

Fotografii: GR. PREPELIŢĂ

Băieții în uniformă, cu halate albastre, fie că fac practică în sector cu el, cu Gheorghe Stănescu, fie că sînt numai în trecere pe aici, nu scapă prilejul să-l intîlnească.

— Bună dimineața !

— Bună dimineața, flăcăilor. Ați venit la practică ?...

Bătrînul se bucură că-i vede inimoși, dornici să afle cît mai multe — să știe cum se montează combinele, dar și cum se toarnă metalul, cum se modelează după desenele trasate pe hîrtie.

— Așa-i bine, le spune el. Dacă ești lăcătuș, ca mine, nu strică să știi și ceva... sudură. Dar meseria aleasă s-o faci cu pasiune.

Băieții îi ascultă îndemnurile, își însușesc temeinic cunoștințele de specialitate și, în același timp, nu trec nepăsători pe lîngă ceea ce văd în jur. Și aici, la „Semănătoarea", la cunoscuta uzină bucureșteană de mașini agricole, cîte nu au de învățat ! Și în primul rînd, chiar de la el, de la comunistul Gheorghe Stănescu, muncitor cu experiență îndelungată : lucrează de peste treizeci de ani în uzină.

Pasiune

Discuțiile cu băieții de la profesională sînt un prilej de mulțumire pentru bătrînul metalurgist. Aceeași bucurie o au și elevii ; parcă nimeni nu știe să-ți arate mai bine cum se manevrează uneltele, cum se montează cuțitele combinei de insilozat ! Cîteodată însă, discuțiile se referă la anii de demult. Atunci, în inima bătrînului i se strecoară un fel de amărăciune. Pe cînd era ucenic, trebuia să „fure" meseria. Băieții de la profesională sînt acum îmbrăcați în uniforme frumoase, pe care le primesc de la școală, gratuit, ca de altfel și hrana, și cărțile. El a umblat într-o pufoaică de doc, îmbîcsită cu rugină, ani de zile. Și iarna, vîntul îi spulbera zăpada sub bancul de lucru, de i se lipeau degetele pe metalul înghețat. Și totuși, cît i-a plăcut să-l modeleze, să-i asculte zăngănitul sonor. Tocmai de aceea îl emoționează gîndul că nu peste mult timp trebuie să se despartă de uzină, să iasă la pensie.

De fapt, într-un fel, nu pleacă, își lasă schimb în loc. Pe feciorul său, utemistul Constantin Stănescu, sudor destoinic. E la o palmă de loc. Îl vede aplecat cu încordare deasupra lucrului, cu fața luminată de flăcările aparatului de sudură dar și de pasiune...

Să muncești cu pasiune, e tocmai ceea ce prețuiește mai mult bătrînul metalurgist.

Examenul

De data aceasta, nu dă examen nici Elefterie Gheorghe, nici, bunăoară, Ilie Gheorghe sau Costache Constantin, elev la profesională. De altfel, chiar dacă ar fi vorba despre ei, nu ar avea de ce să se îngrijoreze. O dovedesc și cele două ceasuri noi-nouțe, ce se află — unul la mîna lui Elefterie și altul la Costache. Cei doi s-au întors nu de mult cu ele de la concursul pe meserii, faza pe țară. Au ocupat primul loc...

Acum stau cu creioanele în mînă, gata parcă, la rîndul lor, să examineze, să dea note. Și

SPICE PE M

dacă ar fi să treacă în carnetele lor note, ar avea de pus una singură : zece !

— Se prezintă foarte bine !

— Excepțional ! adaugă și celălalt, însuflețit.

Aceiași părere o are și șeful de echipă Nicolae Nenu. Numai că el face constatările în tăcere, ca fiind ceva obișnuit.

Dar cine este examinat, mai exact, examinează ? O nouă combină, ieșită de pe linia d[e] montaj ce se va adăuga alto[r] zeci aliniate în curte, gata să i[a] drumul ogoarelor. Înainte de în[...] tîlnirea cu lanurile, trebuie [să] treacă o probă de examen, a[...] în uzină. Acționată de un mo[...] tor, combina funcționează cîte[...] va ore, ca și cum ar fi pe cîmp[...] Și în acest timp, ochii iscodi[...] tori ai celor din echipa comu[...] nistului Nicolae Nenu, cerce[...]

MELEAGURI NATALE

Azi la Rasova

Într-un colț pitoresc, unde cîmpiile își dau mîna cu dealurile, unde bătrîna Dunăre își mînă apele spre mare se află și comuna mea natală, Rasova. De cum cobori din autobuz te întîmpină clădirile impunătoare ale căminului cultural și a sfatului popular. Pe o culme se ridică dispensarul. Cele două școli care pregătesc schimbul de mîine al colectiviștilor zîmbesc și ele în soare. La marginea comunei sînt așezate noile construcții ale gospodăriei colective care te îndeamnă parcă să dai bineţe hărniciei celor ce le-au clădit. Și cîte lucruri mărețe nu s-au înfăptuit în comuna noastră. Înflorește mereu Rasova și o dată cu ea creștem și noi !

TIRPAN ȘTEFANA și TREȚUIANU ELENA
Școala generală de 8 ani,
comuna Rasova, raionul Medgidia

Toamna în sat la noi

Și pe meleagurile comunei noastre toamna a poposit cu panerele încărcate de belșug. Lanurile nesfîrșite de porumb, fructele rumene și strugurii rubinii, legumele de tot felul ne-o dovedesc cu prisosință. Roadele muncii de peste an se adună acum în hambare și silozuri. Și noi, pionierii, dăm ajutor cu drag. Sub îndrumarea tovarășului inginer agronom Vasile Ignat și întovărășiți de cîntecele de voioșie, pornim adevărate întreceri pentru a culege cît mai mult porumb sau cît mai multe legume. Cînd munca e pe sfîrșite, e greu de spus care sînt fruntașii, căci toți lucrăm cu drag.

ARAMA ELENA
cl. a VIII-a,
Școala generală de 8 ani,
com. Scorțaru, raionul Brăila

Mîndrie

Multe sînt înfăptuirile cu care ne mîndrim noi, cei din Hudești. Comuna se schimbă an de an. Casele noi ce se ridică, viața îmbelșugată a colectiviștilor, antenele de radio și televizor ce se înmulțesc pe zi ce trece, școlile noi construite în ultimii ani (au fost construite trei școli în satele Vatra, Baranca și Alba), coșarele noi de porumb ale colectivei și multe altele, ne fac să fim mîndri de comuna noastră. Și apoi, e o adevărată plăcere să-ți petreci serile la căminul cultural vizionînd filme sau aplaudînd cu căldură pe membrii echipei de artiști amatori. Tot aici poți să urmărești un program în fața micului ecran. Și toate acestea sînt doar cîteva din înfăptuirile care au avut loc în ultimii ani în comuna noastră.

MACOVICIUC VASILE
Școala generală de 8 ani
Hudești, raionul Dorohoi

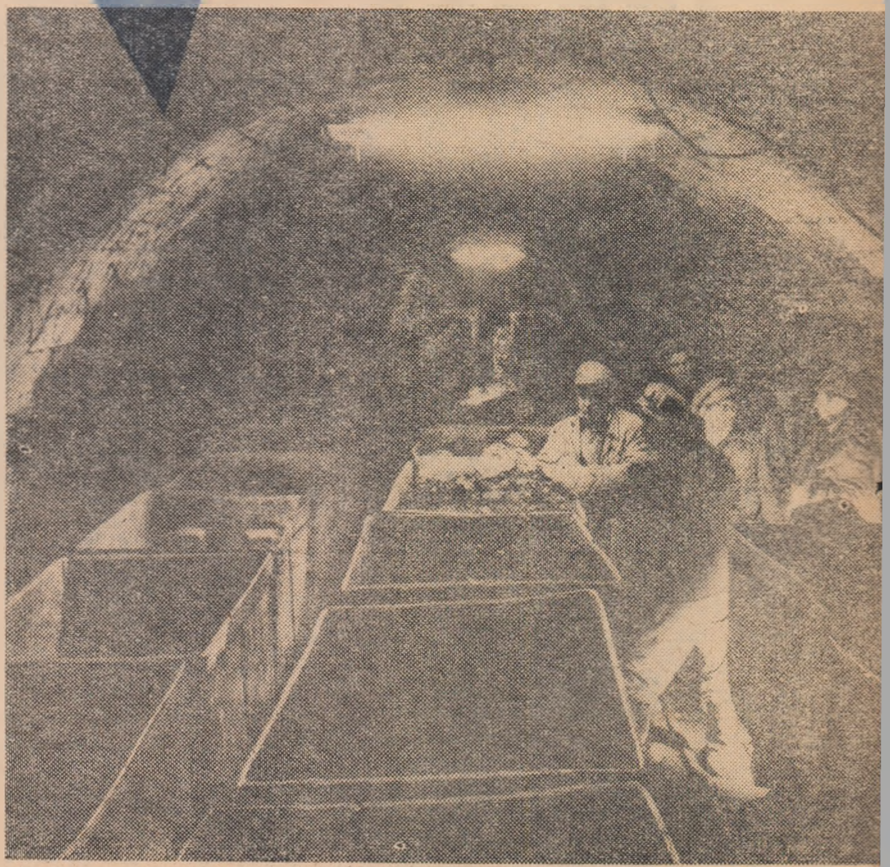
La biblioteca sătească

Cînd începe să se lase seara, pe drumul ce duce spre biblioteca noastră sătească, poți vedea oameni de toate vîrstele. Se îndreaptă spre clădirea unde îi așteaptă rafturile pline cu cărți. Tovarășul bibliotecar Tiberiu Filipșan le recomandă cărțile mai noi, discută despre cele citite. Și pentru noi, copiii, biblioteca este o prietenă apropiată.

FEIER MIHAI
Școala generală de 8 ani,
com. Beica de Jos,
sat Comori, raionul Reghin

În fiecare zi, din adîncurile pămîntului, harnicii mineri din Valea Jiului scot la suprafață mii și mii de tone de cărbune, îndeplinind cu succes sarcinile de plan.

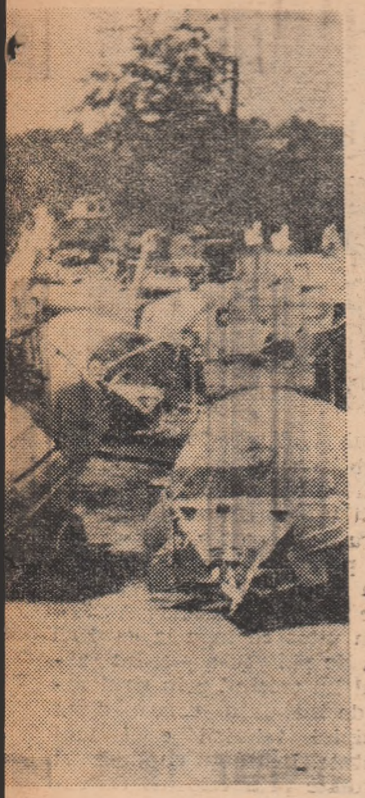
Prin galeriile spațioase, luminate fluorescent, cu mijloace mecanizate, drumul cărbunelui din abataje spre gura minei este parcurs cu ușurință...

UN NOU CARTIER

În ultimii ani constructorii de locuințe din orașul Pitești au avut mult de lucru. Zecile de blocuri de un colorit viu, ce se înșiră de-a lungul arterelor principale ale orașului ne-o dovedesc din plin.

Zilele trecute, în partea de sud a orașului, pe un loc pitoresc, s-a deschis un nou șantier. 4 400 de apartamente vor fi construite în următo[*rii ani ...*] *Lucrările [...] Din zori [...] zeci de [...] cărcate [...] de cons[...] sesc pe [...] Blocuri [...] blocuri t[...] plex [...] togra[...] un club, [...] mentară, [...] iată co[...] vor popu[...] tier din [...] a Piteștiu[...]*

...ează cu atenție totul, îi asculta ...mersul așa cum ai asculta bă...ăile regulate, perfecte, ale unui ...easornic. Muncitorii de aci au ...a marca fabricii — cele ...spice incrustate pe metal, ...ă-i reprezinte cu cinste. Acolo, ...e ogoare, luînd cu combinele ...pieptiș lanurile, mecanizatorii ...le poată da nota maximă. ...ece!

AL. DINU IFRIM

...t loc. ...ceput. ... seară, ...e in... ...teriale ... popo... ...antier. ... etaje, ... com... ...loc... ...i ele... ...etărie, ...le ce ...l car... ...le sud

*

La București, Teatrul de marionete din Cairo

Sala Teatrului pentru copii și tineret. O bătaie scurtă de gong și pășesc în lumea basmelor egiptene.

— Bună seara, dragomanule Wika! Ești nedumerit de unde te cunosc? Prima dată ne-am întîlnit la București în 1960, cu prilejul Festivalului internațional al teatrelor. Mă părăsești ascunzîndu-te după cortină? Nu-i nimic, voi profita de pauza de cîteva minute. Și știi de ce? Pe cititorii noștri îi interesează și cîteva amănunte despre teatrul de marionete din Cairo, despre eroii lui. Așa că, mă adresez numaidecît lui Ragy Enayat, directorul teatrului.

— Cîteva date despre istoricul teatrului dv., despre animatorii lui...

— Țăndărică e „tatăl nostru" îmi răspunde bucuros directorul. În 1958, doi specialiști romîni de la Teatrul „Țăndărică", Dorina Tănăsescu și Ioana Constantinescu au dat ajutor artiștilor egipteni. S-au pus bazele formării unui teatru de marionete, la început cu zece păpușari. În 1959 s-au și dat primele spectacole. Astăzi, teatrul dispune de patru trupe de marionete, dintre care două se ocupă numai de spectacolele pentru elevii de școală. Amintesc două dintre aceste două spectacole: „Varietăți", „Noaptea sărbătorilor". Și mai dispune de un lucru: o importantă clădire nou construită în centrul orașului Cairo.

— Care sînt problemele principale care preocupă teatrul dv.?

— În special, problemele de text. Și textul e inspirat din folclorul nostru egiptean, atît de interesant, de bogat. Cu prelucrări din folclorul nostru am întreprins turnee în București, în 1960, apoi în Siria, Yemen, Bulgaria.

— Și pentru că a venit vorba de turnee, unde intenționați să întreprindeți altele noi?

— Pînă la 15 februarie 1965 vom da spectacole la Moscova, Leningrad, Varșovia, Berlin, Praga, Budapesta, Belgrad.

— Ne-ar interesa părerea dv. despre publicul bucureștean.

— Bucureștenii? Plini de generozitate și entuziasm! Cît despre copii, sînt cu adevărat iubitori ai spectacolelor pentru păpuși. I-am văzut și la spectacolul „Cartea cu Apollodor"...

Gongul anunță începerea unui număr nou. Directorul e solicitat de actori. Se scuză, dar nu înainte de-al ruga pe regizorul Nagy Shakar, care fusese martor la discuția noastră, să răspundă întrebărilor. Am continuat:

— Ce ne puteți spune despre orașul nostru?

— Între trei spectacole pe care le dăm zilnic, am furat din timp să-l cunoaștem. Sînt impresionante construcțiile, culorile de basm ale noilor blocuri din Piața Palatului.

— Doriți să transmiteți un mesaj cititorilor noștri?

Fără să aștepte o nouă rugăminte, tînărul regizor înflorește în arabă, pe o foaie albă de hîrtie, cîteva cuvinte: „Sînt fericit că întîlnesc atîția mici spectatori la teatrul de păpuși. La revedere... în minunata lume a basmelor". Ne-am despărțit. Pe scenă continua programul de varietăți. Pe un portativ mare de lemn dansau și cîntau cîntece arabe, notele muzicale...

M. CUIBUȘ

OCHII LUI GIUSEPPE

Îl chema Giuseppe Mazza și avea numai 12 ani. Tatăl său, muncitor agricol zilier, nu reușește să cîștige decît 60 000 lire pe lună; ...*„un salariu mizerabil"* — scrie ziarista italiană Maria Maffei în revista *„NOI DONNE" — chiar și pentru cine trăiește la țară, unde viața nu este așa de scumpă ca în marile orașe,... un salariu de foame cînd ai 7 guri de hrănit"*.

Iată de ce micuțul Giuseppe a fost nevoit să lucreze în vacanță ca salahor — zidar pe un șantier din Caravaggio.

— Vedeți — declara mama băiatului — Giuseppin al meu făcea în fiecare dimineață 7 km cu bicicleta ca să ajungă la șantierul pe care lucra...

7 km dimineața, 7 km seara, la întoarcere. Timp de joacă?... timp de recreere?

Ancheta deschisă de revista citată a arătat că la fel ca Giuseppe Mazza sînt mii și mii de copii italieni care, împinși de nevoia de a-și cîștiga pîinea, părăsesc școlile și intră salahori pe șantiere, băieți de prăvălie,

GIUSEPPE

mici hamali în marile magazine, lucrători necalificați în ateliere mizere. Dornici de cîștig, patronii sfidează legea și-i angajează pe un salariu de nimic; în schimb, copiii, de frică să nu fie concediați și să-și piardă slujba, muncesc pe ruptele!

Ziarista italiană arată și ce se întîmplă cu un patron „dacă" e prins că a angajat copii: plătește o amendă de 8-10 000 de lire, ceea ce pentru buzunarul său este o nimica toată.

Și Giuseppe s-a angajat la un astfel de patron care exploata nu numai munca sa, ci și pe a altor copii ca Antonio Gnocchi de 13 ani. Și iată că în 29 august s-a întîmplat nenorocirea: un zid prost construit s-a prăvălit și i-a prins sub el pe Giuseppe și pe Antonio.

Și ochii mari, încrezători în viață și parcă totodată speriați de ea, ai micului Giuseppe, au fost acoperiți pentru totdeauna de moloz: băiatul a fost ucis. Nici ochii lui Antonio n-au scăpat; deși rămas în viață, băiatului îi e amenințată vederea...

Un copil și-a pierdut viața la Caravaggio, un altul, tot aici, și-a schilodit trupul. În aceeași perioadă și-au mai pierdut viața, în Italia, și alți adolescenți: Salvatore Vasaturo, de 12 ani, din provincia Napoli, Franco Gavarini, de 13 ani, din Bergamasco, Francesco Conti, de 15 ani, din Monza.

ȘTEFAN MACANTTI

Atlasul pionierului

ZAMBIA

Suprafața — 746 256 km. p.; **populația** — aproximativ 3,5 milioane de locuitori (aparținînd mai ales triburilor bantu și 76 000 europeni). **Capitala** — Lusaka, 50 000 locuitori; **orașe** mai importante — Kitwe, Ndola, Luanshya, Livingstone.

La sfîrșitul lunii octombrie un alt stat african — al 36-lea — și-a dobîndit independența. La Lusaka s-a aprins o „flacără a libertății" de 2 metri marcînd acest important eveniment în viața țării.

Pe teritoriul Zambiei — fosta colonie engleză Rhodesia de nord — a existat o străveche civilizație. Minele de aur, exploatate din vechime de harnicii locuitori de aci, precum și celelalte bogății ale subsolului țării — cupru, cobalt, zinc, fier — i-au atras, rînd pe rînd, pe

colonialiștii portughezi, olandezi, englezi... Colonialiștii englezi, instalați ca la ei acasă mai ales după 1923, cînd „răscumpără" teritoriul rhodesian de la exploratorul englez Cecil Rhodes, trec la exploatarea sistematică a bogățiilor țării.

Folosind forța, englezii i-au alungat pe băștinași de pe pămînturile cele mai fertile în regiuni secetoase, pradă mizeriei. Iată de ce mulți țărani au apucat calea orașelor sau au mers să lucreze pe un salariu mai mic de 10—15 ori decît al albilor, la minele și la fermele europenilor.

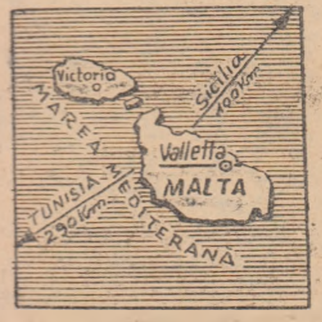
Luptînd neobosit împotriva colonialiștilor, în august 1961 în Rhodesia de nord au început mari acțiuni armate ale populației africane împotriva autorităților coloniale. Guvernul colonialist a reacționat ucigînd sute de africani și arestînd alte cîteva mii. Pînă la urmă însă, lupta dreaptă a poporului din Rhodesia de nord a triumfat și astăzi, cînd și-a cîștigat independența, noul guvern ales de africani a declarat că va duce o luptă susținută pentru dezvoltarea agriculturii, industriei și culturii (majoritatea populației este analfabetă), și va promova o politică de pace și de luptă împotriva colonialismului.

MALTA

Suprafața — 316 km. p. (Malta — 246 km. p., Gozo — 67 km. p., Comino — 2,6 km. p.); *populația* — 330 000 locuitori. *Capitala* Valletta, 143 000 locuitori). *Limbi vorbite* — engleza, malteza (un dialect arab) și italiana.

Nou stat independent. Malta este un grup de insule aflat la aproximativ 100 km de marea insulă italiană Sicilia. Malta are o istorie foarte veche — despre locurile acestea frumoase, prin care ar fi călătorit și Ulysse, povestește chiar și marele poet antic, Homer. Clima dulce, cerul veșnic senin, livezile bogate de portocali și curmali, dealurile acoperite cu viță de vie, turmele de capre și oi... — toate acestea au atras privirile multor cuceritori de-a lungul veacurilor, ceea ce a făcut ca Malta să aibă o istorie frămîntată. Insula a căzut, pe rînd, sub stăpînirea grecilor antici, a cartaginezilor, romanilor, arabilor, cavalerilor cruciați... În 1800 o ocupă Anglia care obține, prin tratatul de la Paris, să fie declarată colonie britanică.

Acaparînd pămînturile cele mai bune, exploatînd la maximum bogățiile țării, colonialiștii englezi au lăsat populația locală pradă unei vieți grele, plină de grijă. Roadele muncii poporului maltez sînt împărțite de un pumn de moșieri și de către biserica catolică — mari deținători de pămînt. Iată de

ce poporul maltez s-a răsculat adesea împotriva cotropitorilor, luptînd și jertfind pe mulți dintre cei mai buni fii ai săi pentru un viitor mai bun.

Anul acesta, insula și-a dobîndit independența, iar Consiliul de Securitate al O.N.U. a recomandat primirea în Organizația Națiunilor Unite a tînărului stat o dată cu un alt stat nou, despre care am vorbit mai sus — Zambia.

MOZAIC

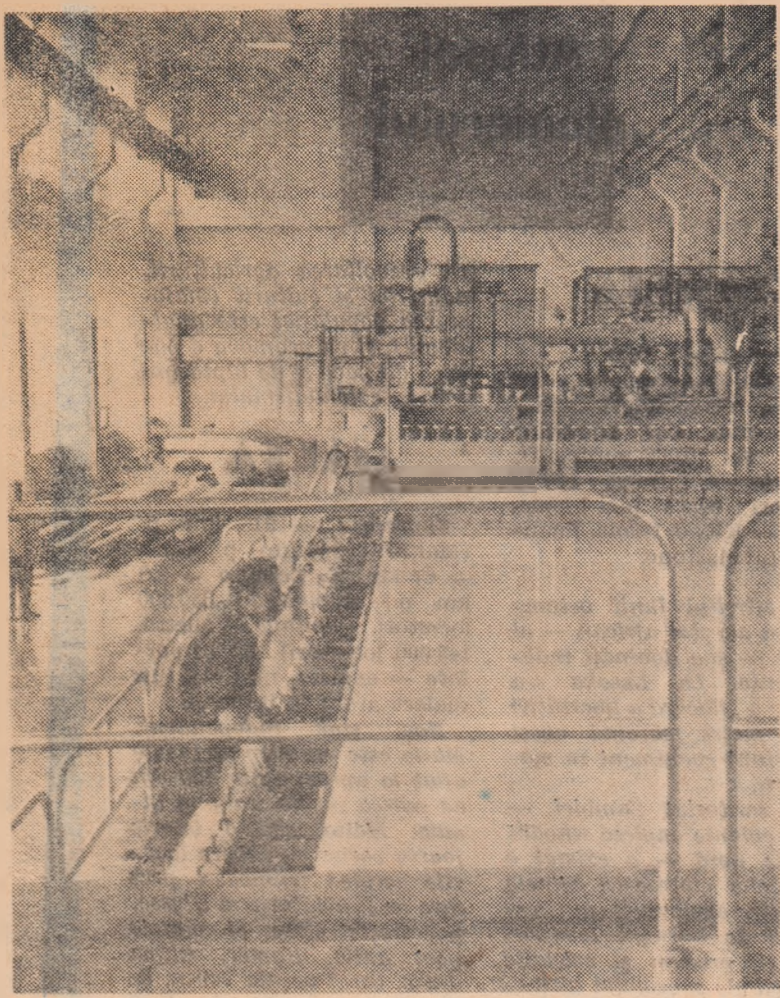
PICTOR LA 7 ANI!

Expoziția deschisă nu de mult în Galeriile B.A.C. din Paris atrage pe lîngă oameni maturi și foarte mulți copii. Frumoasele desene și picturi expuse aci aparțin celui mai tînăr pictor din lume — un copil în vîrstă de 7 ani: Bedri Baykam (Turcia).

Bedri e un copil ca toți copiii, îi place să se joace cu mingea și cu mașinile în miniatură, mecanice, dar cea mai mare pasiune a lui e să deseneze și să picteze. Arabescurile lucrate de micul pictor sînt de o rară frumusețe, ele dovedind un talent neobișnuit la această vîrstă.

COSTUL RĂZBOAIELOR

S-a calculat că în ultimii 5 500 de ani omenirea a suferit 14 500 războaie, în care și-au pierdut viața peste 3,5 miliarde de oameni. Războaiele au distrus atîtea valori materiale încît, transformate în aur, globul pămîntesc ar putea fi încins pe linia ecuatorială cu un brîu de aur lat de 8 km și gros de 10 m.

Aspect de la Combinatul de celuloză din Călărași.

Hîrtia crește pe BĂRĂGAN

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

In prima parte a acestui reportaj veți afla despre pățania unor paie.

De felul lor din Bărăgan, din moși strămoși, aveau spice mari, galbene, cu boabe și cu mustăți. Se legănau cînd bătea vîntul și cînta deasupra lor ciocîrlia. Dar, deodată, tunse de la rădăcină s-au pomenit că ies din combină și-s legate fedeleș. Rămase fără boabe, erau acum paie. Paie sadea.

Și așa au fost duse la... oraș!

Cum, necum, s-au pomenit pe rampa Combinatului de celuloză din Călărași.

Și de aici începe povestirea noastră. Chiar din clipa în care paiele, în baloturi, pe benzi lungi-transportoare, ajung la niște mașini speciale de tocat. Acestea, fioroase și mari, le toacă cu dinții lor de oțel în fărîme mici. Tocătoarele sînt prevăzute și cu tambure electromagnetice, care opresc orice fel de obiect metalic strecurat printre paie. Tocate ca varza pentru murat, paiele continuă drumul lor pe alte benzi transportoare pînă la o instalație specială de fierbere. Nu știu dacă ele remarcă eleganța acestei instalații, dar se pomenesc deodată amestecate cu o leșie albă formată din hidroxid de sodiu și sulfură de sodiu, într-o căldură „prietenească" de 180° C și la o presiune de 10 atmosfere. Pe aici călătoresc de la un capăt la altul al instalației 14 minute, în care timp are loc dezincrustarea. Adică se separă celuloză de lignină și alți compuși. Nici n-au timp paiele să bage de seamă schimbarea lor că se pomenesc într-o altă instalație — cea de spălare, unde lignina și ceilalți compuși rămîn într-o soluție neagră, iar dumneaei, celuloza, se separă sub formă de pastă. Și așa cum sînt, în alcătuire nouă, se admiră puțin, dar nu se găsesc-pe plac. Devenite substantiv de gen feminin capătă gust de înfrumusețare. Părăsesc instalația de spălare și intră în turnurile de albire (un fel de „institut cosmetic" pentru pasta de celuloză). Aici se tratează pe îndelete cu hipoclorit de calciu și bioxid de clor. Albită, pasta se duce înainte. Uită că se trage din paie, ba încă din paie tocate, și se duce pentru subțiere — „defibrizarea" — într-o altă instalație specială, aceea de hidrofinere, apoi în continuare la tocat într-o instalație, moara Jordan. Aici se scurtează fibrele. Măcinarea propriu-zisă are loc cu ajutorul apei.

Acum trec la partea a doua a povestirii în care dumneaei, celuloza de paie — „pastă fină" face cunoștință cu verișoara dumisale celuloza rășinoasă. Se combină într-un procent de 30—40 la sută celuloză rășinoasă pentru a se mări rezistența. Mai face cunoștință cu caolina și cleiul bewoil sau cu cleiul amidon.

Și așa întovărășită, trece la instalația de sortare, unde se separă produșii necorespunzători (aglomerări de fibre sau particule străine).

După sortare i se adaugă sulfat de aluminiu și apă. Urmează apoi lansarea acestui amestec pe o pînză metalică lată și fină unde începe operația de deshidratare.

De la intrarea paielor în dinții de babă cloanță ai mașinii de tocat și pînă aici nici una dintre operațiile povestite nu pot fi văzute. Ele au loc sub carcasele largi și oțelite ale instalațiilor și sînt controlate cu ajutorul unor tablouri automate de control. De abia de aici pasta începe să fie văzută cu ochiul liber. Instalația de deshidratare funcționează pe principiul vidului și al preselor. În urma absorbției apei, rămîne coala de hîrtie, care trece printre cilindrii uscători, printr-un calandru de satinat și apoi se rulează pe un sul uriaș.

Am luat și eu o bucată de hîrtie și am scris acest reportaj. M-am uitat cu lupa la ea. Nici urmă de pai. Și-a pierdut aspectul lui trecînd prin șirul întreg de instalații uriașe după principiul tehnicii celei mai înaintate. Instalații conduse și controlate prin tablouri de comandă de către specialiști ca maiștrii Eugen Tomek și Gheorghe Apostolescu, sau de conductori de mașini ca Gheorghe Georgescu, Constantin Vijianu sau maistru Emanoil Medeșeanu de la grupul chimic, sau inginerul Laurențiu Dimitriu și mulți alți specialiști.

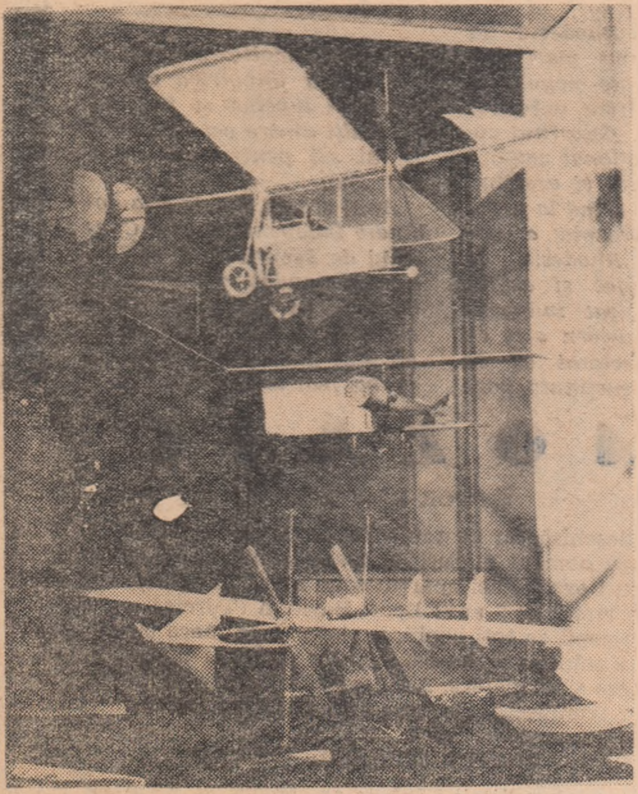
Combinatul are 16 000 tone utilaje și e prevăzut cu mai multe linii tehnologice: o instalație de obținere a bioxidului de clor, o fabrică de hîrtie cu ateliere pentru prepararea materialelor auxiliare și va avea și o secție de confecții din produsele proprii.

M. CALIN

FILE DIN ISTORICUL MIJLOACELOR DE TRANSPORT

URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT

Machete de avioane expuse la Muzeul tehnic romîn. În mijloc se vede imaginea primului avion cu reacție inventat în 1910 de inginerul romîn H. C. Coandă.

Dintre toate mijloacele de transport, mijloacele aeronautice au o evoluție destul de rapidă. Sfîrșitul secolului al XVIII-lea, cînd frații Montgolfier (Anglia) reușesc să se ridice în atmosferă cu ajutorul unui balon umplut cu aer cald, marchează începutul primelor încercări de a se ridica cu mijloace proprii deasupra pămîntului. Mendeleev, pasionat chimist, publică și el o carte „Cu privire la rezistența lichidelor și aeronautică", în care se preocupă de navigația aeriană. Ne aflăm la finele secolului al XIX-lea, începutul secolului al XX-lea, cînd o serie de cunoscuți constructori de avioane și piloți curajoși, printre care germanii Ader și Otto Lilienthal, sovieticul Iukovski, frații Wright (Anglia) și alții dau aviației un avînt deosebit.

În această perioadă, în dezvoltarea aeronauticii se înscriu și o serie de constructori romîni care au muncit cu entuziasm pentru realizarea unor aparate de zbor. Printre cei dintîi se înscriu Ion Stoica, care construiește în anul 1884 modelul unui aparat de zbor, avînd forma păsărilor mari. Mai tîrziu, Mihai Brăneanu realizează un balon cu nacelă, avînd un aparat propulsor. Nu mult după aceea, Al. Ciurcu folosește pentru prima dată principiul forței cu reacție, la punerea în mișcare a unui balon în a cărui nacelă montează un motor cu reacție.

În rîndul constructorilor romîni, de la începutul secolului nostru, care au încercat să perfecționeze forma și metodele de zbor se înscriu o serie de nume. Cei mai cunoscuți sînt Traian Vuia și Aurel Vlaicu, iar ca precursor al aviației cu reacție modernă, H. Coandă. Traian Vuia și-a sacrificat cea mai mare parte a vieții lui punerii la punct a unei serii de aparate de zbor monoplane și chiar a elicopterului. El a realizat după primul război mondial un tip de elicopter, care era, de fapt tot un aparat de zbor mai greu decît aerul, avea însă aripi rotitoare. Vuia s-a ocupat foarte mult de zborul vertical, scriind lucrări științifice despre această problemă. Aurel Vlaicu construiește cîteva tipuri de aeroplane, care ca formă și concepție constructivă nu erau departe de avioanele moderne. Toată lumea, contemporană cu Aurel Vlaicu, a admirat realizarea constructorului romîn, iar ziarele din acele timpuri îl comparau pe Vlaicu cu cei mai mari constructori de avioane din lume.

În rîndul constructorilor romîni se înscrie și Henri Coandă, cel ce a fost denumit și „părintele aviației cu reacție". El realizează pentru prima dată în lume avionul fără elice, denumindu-l „turbopropulsor". Realizarea lui Coandă a atras imediat atenția lumii întregi. În 1910, a fost făcută public realizarea aceasta. Coandă s-a înscris în aerodinamică și printr-o serie de lucrări științifice de mare valoare. Azi, studiile de aerodinamică sînt duse mai departe de o serie de alți valoroși savanți romîni, de renume mondial, printre care se înscrie și acad. E. Carafoli.

*

Cercetările acestora, printre care și ale altor savanți romîni din școala aeronautică contemporană, cum sînt N. Patraulea, N. Tipei și alții, sînt recunoscute și apreciate în întreaga lume. Recent, acad. E. Carafoli, prof. N. Tipei și alți savanți romîni au participat cu lucrări valoroase la congresele internaționale, înscriind încă o pagină din istoria dezvoltării aeronauticii, ramură de mare importanță în tehnica mijloacelor de transport. Oamenii de știință romîni contemporani îmbogățesc, prin lucrările lor, istoria atît de veche a mijloacelor de transport.

Iată drumul lung și nu ușor ce l-a străbătut omenirea pentru ca noi, azi, să putem parcurge într-un timp destul de scurt distanțe de sute și mii de kilometri. Fără îndoială că viitorul ne va rezerva și alte surprize, pe care, dornici, le așteptăm.

Ing. ADRIAN LISEANU

Concursul de corespondenţe şi desene

Cea mai interesantă întîmplare din clasa noastră

Mihai şi Mihai...

Eram atenţi cu toţii la explicaţiile tovarăşului profesor de matematică. Ne preda o lecţie nouă. Deodată uşa s-a deschis şi, ca o furtună, a intrat Popescu Mihai. Fără să salute, a trecut în bancă. S-a aşezat, a lovit pupitrul, şi-a scos cu zgomot cărţile din ghiozdan. Apoi, a cerut unui coleg din ultima bancă ascuţitoarea. Terminînd de ascuţit creionul, îl trage de mînecă pe Dragomir ca să-l întrebe ce s-a predat pînă a venit el.

A doua zi a fost ascultat şi a primit un trei. Ne-am hotărît să mergem într-o după-amiază la el. Nu l-am găsit acasă. Un prieten însă ne-a povestit despre preocupările lui. Iată ce am aflat: în timpul liber, Mihai îmbrăca în coală albastră cărţile de lectură şi scria pe ele: istorie, geografie, chimie. Mama lui era convinsă că Mihai îşi învăţa lecţiile. Alteori, cînd se plictisea de lectură, pleca la vînătoare de vrăbii. Le prindea cu ligheanul sau cu coşul. Seara cînd se întorcea, dădea ceasul în urmă cu o oră şi dimineaţa dormea pînă la ora 8. De aceea Mihai întîrzia de fiecare dată.

Am început să-i facem caricaturi la gazeta de perete. Dimineaţa îl strigam să vină cu noi la şcoală. Deseori îl găseam îmbrăcat gata. L-am rugat să-şi pregătească lecţiile cîteva zile cu un coleg. Ne-a răspuns că va învăţa şi singur. Şi Mihai s-a schimbat mult. E alt Mihai.

RUSU DOINA
cl. a VII-a, Şcoala generală de 8 ani nr. 17, Craiova

Cea mai interesantă acţiune la care am participat

Era în vară...

Harnicii colectivişti treierau de zor. În livada gospodăriei agricole colective „Moldova" din comună s-au aşternut prelate şi-au fost aduse aici cantităţi enorme de grîu. Pe la ora 11 a început să bată un vînt năprasnic, fulgerele brăzdau bolta în lung şi-n lat, tunetele şi trăsnetele te asurzeau.

Miile de kilograme de grîu erau ameninţate. Noi, pionierii, care ne aflam acolo am sărit în ajutor. Doi pionieri mai curajoşi au alergat la magazionerul gospodăriei să ceară cele trebuincioase. Apoi, unii s-au apucat să pună grîul în saci, alţii să-l inveleascǎ cu carton presat. Pionierul Avădanei Mihai a fugit să cheme cîţiva oameni din sat. Peste puţin timp grîul era adăpostit. Ploua cu picuri mari peste livada colectivei...

PLUGARU MIHAI
Şcoala generală de 8 ani
com. Tupilaţi, raionul Tg. Neamţ

Grupa noastră

Zi frumoasă de toamnă. În preajma fiecărui copac, un covor de frunze care în bătaia razelor par de aur.

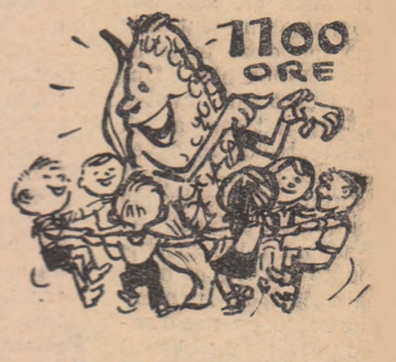
Pionierii din grupa noastră au hotărît să se îngrijească de curăţenia străzilor, a curţilor din apropierea şcolii. Într-o zi dăm de o curte nu prea îngrijită. Frunze şi hîrtii dansau în voie în adierea vîntului. Era curtea unei bătrîne. Ce să facem? Simplu, s-o întrebăm pe bătrînică dacă ne primeşte să-i facem curăţenie. Şi ne-a primit. În timp ce lucram, bătrîna ne privea cu drag din cerdac şi poate îşi amintea de anii copilăriei ei. Cînd am terminat, ne-a mulţumit din toată inima. Din ziua aceea, de cîte ori avem puţin timp liber îi facem cîte o vizită, o ajutăm la treburi.

DIMOFTE ŞTEFANIA
Şcoala de 8 ani nr. 1, Roman

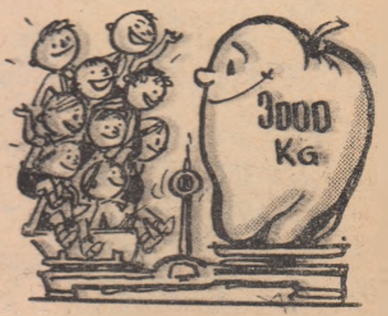
Nota 10 la... cules

În trei zile pionierii şi şcolarii din comuna Valea Largă, raionul Luduş au cules struguri de pe 2 hectare din via colectivei.

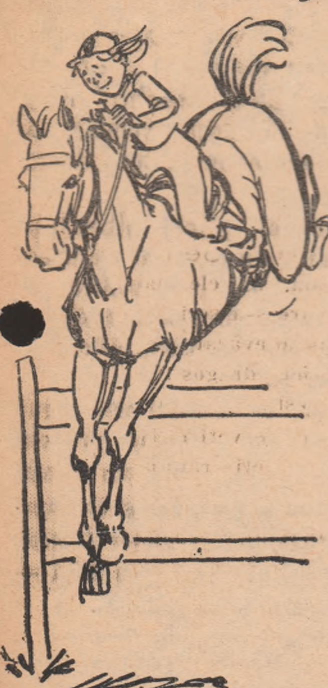

Pionierii unităţii din comuna Ciofringeni, raionul Curtea de Argeş, în 1 100 ore de muncă patriotică au ajutat la culesul porumbului.

În două ore pionierii şi şcolarii din comuna Ştefăneşti, sat Bîdiuţi, raion Botoşani au strîns 3 000 kg de ardei de pe tarlaua G.A.C.

Gabriela

Era într-o zi de vară cînd Gabriela Ionescu a păşit pentru prima dată pe poarta bazei hipice din calea Plevnei. Din tribună urmărea cu admiraţie săriturile peste obstacole executate cu atîta dibăcie de maestrul sportului Gheorghe Langa. Urmărea paşii ritmici ai calului şi se minuna cu cîtă siguranţă sărea peste fiecare obstacol. Gabi nu avea de unde să ştie că fiecare mişcare a calului e dirijată, că pentru a ajunge să-l stăpîneşti atît de bine sînt necesare multe zile de antrenament.

La un moment dat, s-a apropiat de ea o fată îmbrăcată în costum de călărie. Ţinea de frîu un cal negru.

— Îţi place?

— Foarte mult.

— Cum te cheamă?

— Ionescu Gabriela.

— Cîţi ani ai?

— 11. Dar pe dv. cum vă cheamă?

— Manuela Bozga.

Şi în ziua aceea Manuela Bozga i-a povestit noii sale prietene cum a îndrăgit ea această minunată disciplină sportivă în care se cere multă răbdare şi mai ales mult, mult curaj.

Au trecut de atunci doi ani, timp în care Gabi Ionescu, sub îndrumarea atentă a antrenorului ei a învăţat din „tainele" acestei frumoase discipline sportive. A învăţa un cal să asculte fiecare comandă a ta nu e un lucru mai uşor decît a învăţa să arunci suliţa sau greutatea.

O strunire cît de greşită din frîu, un pinten dat prea devreme pot face ca obstacolul să nu mai fie sărit.

Cine a fost în această toamnă la finala campionatului republican de călărie-obstacole cu siguranţă că a văzut-o şi pe Gabi Ionescu. Gabi, componentă a echipei „Ştiinţa-Bucureşti", a fost la înălţime. Datorită punctajului acumulat de ea, echipa „Ştiinţa-Bucureşti" s-a clasat pe locul II, iar „Dinamo-Bucureşti" care de fiecare dată se afla în fruntea clasamentului, nu a ocupat decît locul III.

În proba rezervată juniorilor sub 16 ani, Gabriela a ajuns la linia de sosire la numai două zecimi de secundă de cîştigătorul probei. Pentru Gabi timpul realizat constituie însă o nouă şi valoroasă performanţă.

Şi n-am rămîne de loc surprinşi dacă la anul o vom vedea pe Gabi Ionescu campioană de juniori. Ea a început pregătirile încă de pe acum.

RADU POPA

Pionieri şi şcolari!

Reînnoiţi-vă abonamentele la „Scînteia pionierului". În gazetă veţi putea citi veşti interesante din activitatea pionierilor, povestiri, foiletoane.

„Dumitrache şi Costel" vă conduc în diferite şcoli din ţară, iar Gheorghiţă — reporterul va povesti multe întîmplări interesante.

La un TEATRU DE PĂPUȘI

Deunăzi, am făcut cunoștință cu un băiat de 9 ani, care s-a prezentat năstrușnic: „Sînt Geppetto 2“ (Gepetto? Numele meșterului care l-a făurit pe Pinocchio).

M-am gîndit că, așa-zisul Geppetto 2 este un băiat care a știut să modeleze în lemn chipul lui Pinocchio. Din discuția pe care am avut-o cu el, mi-am dat seama că este și un teatrolog în devenire. Geppetto 2 mi-a înșirat pe nerăsuflate cîte teatre de păpuși cunoaște, a făcut aprecieri asupra unor spectacole și poate am fi stat mult de vorbă dacă n-ar fi intervenit Pinocchio cu neastîmpărul său proverbial: „Vreau la teatrul de păpuși. Am auzit de-o surpriză...“ Teatrologul, Geppetto 2, a zîmbit cu înțeles: „Să nu vă speriați, Pinocchio n-are de gînd să vîndă abecedarul (pentru rest și detalii, citiți povestirea lui Collodi) știe, el ce știe... Să mergem la Baia Mare. Doreați să facem o vizită la un teatru de păpuși“.

M-a ispitit propunerea lui, așa că am poposit la Teatrul de stat din Baia Mare, unde n-am găsit însă nici o urmă a păpușarilor. Directorul adjunct al teatrului, Mihai Petrovai și regizorul Eugen Cîmpeanu, pe care i-am întîlnit au rostit cu mirare: „Păi aici îi căutați? De-obicei aceasta era și sala lor, de-acum însă... Veniți să vedeți indicatoarele“. În centrul orașului, am zărit primul indicator: **„Spre teatrul de păpuși“**. Un alt indicator informa asupra piesei care se joacă. Copilul pe care l-am văzut desenat pe acest indicator îi va înștiința, desigur pe micii spectatori despre întreg repertoriul: „Povestea despre un băiat mic“ de Alecu Popovici, „Rochița cu figuri“ de Viorica Filipoiu, „Voinicii din deltă“ de Lizica Mușatescu, „Crăiasa broască“ de Nina Ghernet etc.

De cum am pășit în încăperile teatrului ne-au întîmpinat, cu un potop de rîsete și de exclamații, mînuitorii de păpuși Marian Munteanu, Lili Meglei, Ion Dogaru, Adriana Lozonski, Doina Glăvuț. Ne-a făcut plăcere să-i cunoaștem și, îndeosebi lui Pinocchio, pentru că erau foarte veseli și glumeți. Apoi, am intrat în sală, o sală frumoasă cu 120 de locuri.

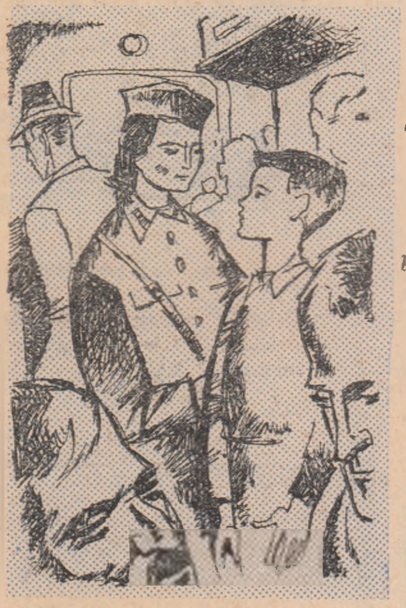
— Asta-i surpriza, de fapt, m-a lămurit tovarășul Petrovai. S-a construit această sală anume pentru teatrul de păpuși.

Priveam cu mulțumire în jurul meu și voiam să-i cer părerea și lui Geppetto 2, dar ia-l de unde nu-i?

— Poate Geppetto 2 s-a dus la consiliul artistic al copiilor, și-a dat cu părerea tovarășul Petrovai. Da, este în proiect un asemenea consiliu; pionierii să vizioneze spectacolele în pregătire și să-și spună punctul de vedere. Negreșit că Geppetto 2 o să fie binevenit într-un asemenea consiliu. Pinocchio pe unde-o fi?

Se-nțelege, că l-am căutat în culisele teatrului și am asistat la o scenă, despre care, este mai bine să-l ascultăm pe Collodi: „Nici nu vă închipuiți cîte îmbrățișări și dezmierdări a primit Pinocchio, în mijlocul forfotei de actori și actrițe ale trupei de actori de lemn“...

M. DIACONU

— ...De ce te uiți așa? Ai sau n-ai bilet?

Nunu înălță din umeri și rosti moale:

— N-am!

— ...Și cum vrei să mergi... fără bilet? Știi că nu-i voie? La prima stație o să cobori și o să te întorci acasă cu trenul următor. Părinții te caută poate îngrijorați, iar tu umbli pe drumuri ca o haimana...

...Curînd ajunseră în apropierea pieții Sf. Spiridon.

— Și ce facem acum?

— Ne urmăm drumul... Traversăm repede piața, spuse Țîru. După asta intrăm în gangul de la „Asigurări“ și ieșim în Lăpușneanu. Pînă se dezmeticesc ei, noi le-am scăpat de sub nas.

— Ce s-a petrecut aici?

— S-au răsculat vrăbioii, răspunse Sterpu. L-au prins pe Rosei, Marele Vrăbioi, l-au legat și spun că vor să-l judece. Frate-su, Mihu, e-n fruntea răsculaților...

...Vica rămase cu stiloul în mînă, clipind descumpănită.

— Și eu ce-ți dau?

Nunu înălță din umeri ca și cînd ar fi voit să spună că nu-i nevoie să-i dea neapărat ceva. Dar Vica se apropie repede, îl sărută pe obraz și se strecură și mai repede în curte. Nunu rămase locului buimăcit.

...Cine este misteriosul călător fără bilet? De ce se tem cei doi să nu-i urmărească cineva? Și de ce s-au răsculat vrăbioii?

Despre toate acestea, și mai ales despre cum a înflorit în inimile lui Nunu, Vica, Isoscel, Rița, Țiru și ceilalți, cea mai frumoasă floare, floarea prieteniei, veți afla citind „Seri albastre“ de Costache Anton, roman în două volume, apărut recent în Editura tineretului.

Romanul „Seri albastre“ este una din cele mai frumoase cărți care s-a scris pentru voi, este un adevărat poem închinat copilăriei, dragostei, prieteniei pionierești.

După ce veți citi cele două volume, veți rămîne prieteni pentru multă vreme nu numai cu Nunu și Vica, dar și cu „matematicianul“ — pictor Isoscel, cu iscusitul Țiru, cu Rița — Melcușorul și cu ceilalți...

Recenzie în imagini

UMOR

Dacă visele s-ar împlini...

Ghicitori

ISTORIE

Moșneagul care a durat
Din dragostea de țară-un zid
Și care nu s-a-nfiorat
De faima unui Baiazid.

(Mircea cel Bătrîn)

Cînd de la Călugăreni
A scăpat cu-ai lui oșteni,
Foarte abătut și trist,
S-a dus drept la un dentist...

(Sinan Pașa)

LITERATURĂ

Un răvaș cîndva pierdut,
Astăzi binecunoscut.
Căci cu toții îl găsesc
Pe-ntreg globul pămîntesc.

(„O scrisoare pierdută“ de I. L. Caragiale)

Deunăzi la o librărie
Știți voi ce mi-a căzut în mînă?
O carte de geografie
Recomandată la... romînă.

(„Romînia pitorească“ de Al. Vlahuță)

de V. D. POPA și IGOR BLOCK

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii“, telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii“ 40361